

L'ESPERANÇA DE VIDA

Normalment en diem així dels anys que viurem, segons les estadístiques, però Jean Grondin ens parla de l'esperança de la vida, del sentit de la vida (i no només del sentit que podem donar a la nostra vida) i que no hi ha sentit per la vida sense esperança.

Nosaltres som i estem a la vida, en aquesta vida preexistent que ens porta en el seu sí i ens arrossega; no som només espectadors i organitzadors : tota vida es una aspiració. Una aspiració a la supervivència però també una aspiració a una "sobre-vida" (una "més-que-vida"), un "ésser-més", un "ésser-millor", on la vida tingui més gust (*cum sapit* de St Agusti). La vida no pot pas aspirar a la no-vida o a la vida pitjor.

El cas límit del suïcidi així ho confirma : la no-vida es millor o menys dolenta que la vida encara que absurdament, doncs aquest ésser que estaria millor en la no-vida no se'n adonarà, ja no hi serà més

No hi ha vida sense un horitzó d'esperança que delimiti el seu sentit.

Hi ha una esperança immanent a la vida, en la vida mateixa, que la fa viure i la constitueix com a vida. Si no, la vida no viuria ni tampoc qüestionaria. No es una esperança determinada d'una cosa concreta, es una esperança vital acompanyada de una dosi d'oblit : per esperar també cal oblidar la mort, creure en l'esdevenidor [el "porvenir"]. Aquesta il·lusió, és falta de lucidesa? Sí, si ho entenem com un engany, però la il·lusió es alegria. Una alegria plena que ens empeny a fer projectes i a compartir aquesta il·lusió amb els altres.

El sentit de la vida no s'ha de trobar necessàriament més enllà de la vida ni tampoc en un ordre de valors assignat des de l'exterior.

El sentit pot ser més o menys conscient : sense aquesta reflexió sobre el sentit de la vida, hi hauria sentit ? La reflexió consisteix més aviat en parar atenció al sentit cap el què ens condueix la vida, i això de dues maneres : demanant-nos a nosaltres mateixos quina podria ser la seva finalitat, "*telos*" (el Be, el sentit del Be) o inclinant-nos vers l'esperança en el sentit de "espera" (expectativa, projecte, projecció) : l'espera, fins la més banal, es habitada per una esperança que no depèn de mi o no depèn tan sols de mi mateix. Confiam en la capacitat de confiança de la humanitat.

Tan sols podem creure en el sentit de la vida si oblidem el no-res de l'esdevenidor. La Faula de Prometeu ens il·lustra : no saber el dia de la nostra mort ens obre a fer coses, tenim l'esdevenidor davant nostre...

Aquesta esperança, *elpis*, es l'esperança en la vida, no pas en un més enllà de la mort : es l'esperança en la "sobre-vida", i és la què ens permet als homes entendre's, fer projectes, pensar en el futur, tenir ideals. No hi ha ideals, sense esperança.

De fet la vida sempre acaba malament doncs condueix a la mort; tots ho sabem i, tot i així, "esperem esperançats" (pag.84)

L'esperança es un rebuig a la mort i per tant una potent afirmació del sentit de la vida, sentit que es reflecteix com en un mirall i permet que la vida mateixa se n'adoni, prengui consciència del seu sentit, de la seva direcció.

Isabel Gil

14 gener 2011